

Farväl till Brännkyrkagatan

Tidigt vaknar vi, jag och mina två barn. Det är lördag vilken som helst för de allra flesta medborgarna, men vi äter frukost i min svettvarma säng och ser på varandra med otåliga och förbryllade ögonkast. Vårt hem ser ut som en lagerlokal och jag vet inte ens i vilken av kartongerna jag i går kväll packade ner osthyveln. Vi säger inte så mycket, konstaterar bara att vi har tur med vädret. Det regnar inte, men när kommer de? När kommer de? Snart.

Snart kommer det första lasset i byteskedjan. Vad kallar man det? Ett lägenhetsbyte med fyra lägenheter inblandade? Tideliusgatan till Pryssgränd, Pryssgränd till Maria skolgata och Brännkyrkagatan, och så M och jag med vårt pick och pack och alla våra barn till Tideliusgatan - vi som ska flytta ihop och bli sambos.

Jag river upp sängkläderna, tömmer kylskåpet och packar ner tandborstarna. För sista gången ställer jag mig som ensamstående morsa och diskar. Vanan trogen lutar jag pannan mot skåpluckan, doppar händerna djupt i löddret och undrar hur många gånger jag har stått här och alltid varit ensam om det. Aldrig någon som tagit över. Det är ju så när man ska vara själv. Man måste tänka på allt, man måste orka, inte kollapsa under trycket av den obefintliga ekonomin, inte få ångest för att man inte hinner. Tiden, tiden. Livet i en tvårummare på Brännkyrkagatan.

Jag torkar av diskbänken, packar det diskade i ännu en kartong. Barnen sitter påklädda rakt upp och ner på sina sängar och väntar. Så stor de blivit under de här åren! Och vad mycket vi ändå har varit med om i detta hus! Kompisarna de fick, Alexander, Johannes och Anna. Fynden i gropsoprummet! Köksmöblerna och den gröna brickan. De goda grannarna och de man inte kände, de man bara pratade om. Nätterna av gatuvåld vi blev åskådare till, slagsmålen, knivarna, avgrundsvrålen som ekade. Kanylen utanför tvättstugan. Slamret från Mariahallens varuintag och kvällssolen när den sken in genom fönstren och guldmålade våra torftiga middagar. Maj-Gret i hörnan som stack åt barnen små presenter. Och i går kväll när jag kom hem från Ica med mjölken under armen, med mitt feta hår och mina såriga skurknän: Rymdfärjan! Den hade parkerat utanför porten och fyllde halva gatan med sin gnistrande kaross, sina sobra lanternor och det kromade vingpartiet. Svarttonade rutor hindrade all insyn och jetmotorn spann med ett svagt muller. Längre hängde vi ut genom fönstret och glodde på limousinen innan den stilla och majestätiskt gled bort i mörkret förbi Folkoperans sceningång, ut mot främmande galaxer. Nu åkte hon, sa barnen. Nu åkte Robyn.

Det ringer på dörren. De är här. Möbler med människoben fyller hallen. Barnen tittar på med stora absorberande ögon, upplever en flytt. Lukten av fuktiga män. Ljudet av stolskrap och återhållen andning och ta där och akta här och ojsan. Hissen åker upp och ner och vi ska väl gå nu. Har ni packat ner gosedjuren? Var la jag min handväska? Och vad gör den här skeden bakom dörren? Är allt klart? Färdigt? Är det slut? Slut på ensamlivet, tyngden, ansvaret? Och friheten, är det slut på den också? Jag har ändå för en tid ägt mitt eget öde, styrt mitt liv efter eget bevåg och klarat det. Men en våg av värme väller upp i bröstet och jag ler. Allt har sin tid. Att skiljas sin, att sörja sin, att pröva sig fram, jobba, kämpa, våndas, misslyckas sin. Sådär håller man på. Livet, livet. Men just nu är allting underbart. Riktningen är den rätta och lyckan måste också få ha sin tid. Vi ska gå nu, säger jag till barnen som otåligt börjat dansa i hallen. Vi ska säga adjö och överlämna alla våra nycklar, och vi gör det. Vi gör allt det där och går, och vi ser oss inte ens om.

© Tina Messing

Även publicerad i *Tidningen Södermalm* 30 november 1998